

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 2/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/2007 a jeho uznesením z 31. júla 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2008 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/2007 a jeho uznesením z 31. júla 2007.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 6. júna 2007 okresnému súdu žalobu proti Slovenskej republike, ktorou sa domáha zaplataenia 200 000 Sk z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným postupom orgánu verejnej moci. Uznesením z 31. júla 2007 okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov napriek tomu, že v žiadosti poukazoval aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 360/05-97 z 22. septembra 2006, ktorým mu v inom súdnom konaní priznal oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom sociálna situácia sťažovateľa sa oproti situácii v čase rozhodnutia krajského súdu ešte zhoršila.

Podľa sťažovateľa *„Zákonná sudkyňa však zvolila JUSTIČNÚ VOJNU na výpalníctvo poplatkov uznesením 15C/106/07-50 zo dňa 31. 07. 2007. Vynútila si tak odvolacie konanie – čo je nutné posudzovať ako úmyselné vynútené prietahy.“*

Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/2007 a jeho uznesením z 31. júla 2007 k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jeho práva boli porušené, a v nadväznosti na tento výrok, aby prikázal okresnému súdu konať bez ďalších prietahov, aby zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 15 C 106/2007-50 z 31. júla 2007 a rozhodol, že *„súčasne oslobodzuje D. B. od súdnych poplatkov až do zmeny jeho majetkových pomerov“*. Sťažovateľ tiež žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie 200 000 Sk a uložil okresnému súdu uhradiť trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 15 C 106/2007-50 z 31. júla 2007, ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Ústavný súd je nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje Najvyšší súd Slovenskej republiky (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Právomoc ústavného súdu na konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je daná iba vtedy, ak rozhodovanie o namietanom porušení základných práv alebo slobôd nepatrí do právomoci iného súdu. Iný súd je každý súd, ktorý má všeobecnú právomoc podľa čl. 142 ods. 1 ústavy a táto právomoc sa uplatňuje pri ochrane základného práva alebo slobody na zákonomnom základe vykonávajúcom ústavnú úpravu základných práv a slobôd. Iným súdom je preto celá sústava všeobecného súdnictva (III. ÚS 241/06).

Proti uzneseniu okresného súdu z 31. júla 2007 bolo prípustné odvolanie. Sťažovateľ odvolanie podal a domáha sa ním preskúmania rozhodnutia okresného súdu. Existuje teda

všeobecný súd, v ktorého právomoci je poskytnúť ochranu základnému právu sťažovateľa, ktorého porušenie namieta aj v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy je preto vylúčené, aby o tejto časti sťažnosti rozhodoval ústavný súd. Sťažovateľ musí rešpektovať inštančný postup súdnej ochrany v rámci systému všeobecného súdnictva, ako aj rozsah právomoci ústavného súdu ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov takým spôsobom, aby nahrádzal ich rozhodnutia, ako to žiada sťažovateľ v petite svojej sťažnosti.

2. Sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je podľa názoru ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

Z obsahu sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že konanie začalo 6. júna 2007, okresný súd 11. júna 2007 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a 16. júla 2007 ho vyzval na doplnenie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. O žiadosti sťažovateľa rozhodol uznesením z 31. júla 2007 a po podaní odvolania sťažovateľom vec predložil 31. augusta 2007 na rozhodnutie krajskému súdu. Ústavný súd zistil, že uznesením z 30. septembra 2008 krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a spis vrátil okresnému súdu 14. novembra 2008. Okresný súd 12. decembra 2008 rozhodol o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov tak, že jeho žiadosti nevyhoveli. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu odvolanie a spis bol 13. januára 2009 predložený krajskému súdu. Znamená to, že tak v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, ako aj v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu sa spis nachádzal na krajskom súde.

Ústavný súd súc viazaný návrhom sťažovateľa (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) posudzoval sťažovateľom namietané porušenie jeho práv len postupom okresného súdu, tak ako to žiadal sťažovateľ.

Konanie okresného súdu trvalo ku dňu podania sťažnosti jeden rok a štyri mesiace, z toho sa vec nachádzala na okresnom súde tri mesiace, počas ktorých okresný súd vykonával úkony potrebné pre vedenie konania.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku a priebeh konania a jeho aktuálny stav ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 106/2007 zjavne neopodstatnená.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už na predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2009